

— Избѣгаха, разбира се! А които бѣха отъ Македония, дори не сж стреляли срещу германцитѣ. Направо сж хвърляли пушкитѣ си и сж се предавали.

Двамата ми другари се приближиха до насъ. Жената ги разгледа внимателно, а после — неочаквано и бързо — се спуствна къмъ кѣши, викайки още отъ двора:

— Тато, тато! Български войници били! Наши войници! Ние сме се освободили! Сърбитѣ избѣгали!

Ние вече прекрчвахме прага на портата, когато жената изведе изъ кѣши единъ старецъ. Той бѣше слѣпъ, но навѣрно добре познаваше двора, защото вървѣше спокойно и съ нѣкаква младенческа походка.

— Хй, юнаци! Наистина ли сте български войници, а?

— Български сме, дѣдо! — отвърна единиятъ ми другаръ.

— Отъ желѣзопѣтния полкъ сме.

— Тѣй, тѣй! Да сте живи и здрави!

Ние цѣлунахме ръка на стареца и насѣдахме на две пейки, които жената изнесе изъ кѣши. Две момченца ни гледаха любопитно презъ полуоткрехнатата врата.

— Та ще рече, — подхвана старецътъ — вече сте стигнали до наше село. А ние мислѣхме...

— Какво сте мислили, дѣдо?

— Мислѣхме, че тази война ще се запъне! Тѣй ни казваха сърбитѣ. Тѣ били сила голѣма, и никой не можелъ да имъ излѣзе насреща.

— Войната се свърши вече, — отвърнахъ азъ. Македония е вече свободна.

Тогава стана нѣщо необикновено. Едно отъ страхливитѣ момченца се приближи и запита:

— Дѣдо, да го взема ли тогава?

Момченцето бѣше на около седемъ години: хубаво, чернооко дете, съ пѣргави движения и уменъ погледъ.

— Какво да вземешъ, момченце?

— Наследството отъ дѣда!

— И тази добра! Отъ дѣдо си ли да вземешъ наследство? Та нали е още живъ? — казахъ азъ и посочихъ стареца.

— Този ми е пра-дѣдо.

Старецътъ го помилва и съ разтреперанъ гласъ рече:

